

EPIST. NVNCVPA T.

sime & Illustrissime Princeps, cuius nescio an singulare beneficentiam erga præstantem hunc virum magis commendem, an ardens studium erga optimas artes extollam. cum enim eum honorificentissimis donis, cum viueret, decorasses, etiam postquam occidit, eorundem studiorum sitis tibi non est extincta; sed cuius viui ingenium & litteras adamaras, eiusdem mortui libros, & bibliothecam in complexu, sinuq; tuo esse voluisti. Non vereor autem, quæ tua est facilitas, quin hoc, quod dicam, à me optimo animo dici existimes. cum ille pro veteribus suis in me officiis, onus tuendi, edendiq; in vulgus quæ reliqua erant ingenij sui monumenta, impositum mihi esse vellet; dedit tamen tibi Deus eam mentem, ut me aliis rebus occupatum hoc onere alleuares, teq; non adiutorem modo huius gloriosi laboris, sed ducem, auctorem, ac principem mihi præberes. ex quo tempore igitur Sigonij scripta tuæ optimæ fidei credita fuere, ex eo nemini credo venit in mentem dubitare, quin ab eo Principe, à quo tam multa in Sigonium beneuolentis documenta profecta erant, benè consultum, prouisumq; Sigonij nominis fama, & scriptis foret. Verum iam tua promissa exsoluis, tuam nostramq; fidem exoneras, libri qui Regno Italia deerant, in doctorum hominum utilitatem euulgantur. quod ergo præceptoris optimi nomen, & litteras in tenebris consensescere non permittis, ut multis aliis nominibus te colere debeam, hoc tamen maximè nomine me tibi deuinctum in perpetuum fore profiteor. Ceteras tuas laudes alij prædicent; ego verò, mecum præclare sane actum arbitrarer, si hoc tuum excellens benefici animi in Sigonio colendo, egregiaq; voluntatis studium in bonis litteris ornandis, dicendo æquare possem. sic enim te in eo clarissimorum virorum numero posuisti, qui eximios historicos apud se esse voluerunt, ingentibusq; premiis & honoribus donarunt. quanquam tu aliquantò plus, quàm illi mihi commendandus videris, quòd illi rerum suarum scriptores ditarunt, tu verò etiam alienarum, ut non magis tuam gloriam, quàm utilitatem publicam spectasse videare. Atque de Carolo Sigonio hæc dicta velim. de me autem ita sentio, non modo ipsius Sigonii causa, quem unice dilexi, officia omnia, quæ à religioso viro expectari queunt, à me tibi deberi, sed multò maximè, quod Dei Opt. Maximi beneficio in ea sum Societate, in qua Gregorij Decimitertij gratissima memoria viget; cuius de laudibus, & ingentibus in nos promeritis, nec nostra, nec eorum, qui post nos futuri sunt, ullo unquam tempore conticescet atas. Vale.

CAROLI